

Posázavský pacifik

Waldemar Matuška

Co já jsem projel zemí, prošel koutů,
viděl divů světa i ty největší,
ale říkám pravou krásu, takovou tu,
kterou léta znám tu nikde nepředčí.

Kam se tehdá, když jsem slabý jako moucha,
nebo mám snad, jak mý známý říkaj pech,
můžu dát dech srdce řádně aspoň bouchá,
a mám síly dost a plíce jako měch.

Když údolím se řítí,
posázavský pacifik,
steskou ocelových nítí,
lesklejší než čepel dýk.

Já se v téhle chvíli cítím
zase jako uličník,
když údolím se řítí
posázavský pacifik.

Stíny po skalách se pnou a hned se lámou,
až tam dolů, kde je zajme říční proud,
a vzduch voní smolou, heřmánkem a slámou,
v téhle chvíli se vám nechce odtud hnout.

A co teprv, když se večer k spánku skládá,
k nebi jiskry táboráku vystřelí
tváře pálí až se zimou třesou záda,
žádný komfort, ale je vám veselí.

Modrou nocí jen tak zvědavě se koukám,
někdy sova, jindy přijde párek srn,
měsíc prochází se, kde je ve dne louka,
čeká copak vyjde z vašich šesti strun.

Kdyby někdo nabízel mi tisíc klajmů,
celou Aljašku i šperky tepané,
jen ať mu ten kraj aspoň na dva týdny najmu,
řeknu, milej pane, tak to teda ne.

Když údolím se řítí,
posázavský pacifik,
steskou ocelových nítí,
lesklejší než čepel dýk.

Já se v téhle chvíli cítím
zase jako uličník,
když údolím se řítí
posázavský pacifik.

La lá la la lá lá
jsem zas jako uličník,
když údolím se řítí
posázavský pacifik.

Hu hú, hu hú, hu hú ...
Tištěno z pisnický-akordy.cz